

אור השבת

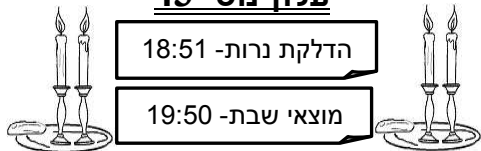
פרשת ראה

עלון מס' 43

הדלקת נרות - 18:51

מוצאי שבת - 19:50

* עפ"י זמני ת"א

"אזון לכף זכות" \ סיפור על הגר"מ אליהו זצ"ל

סיפור מו"ר הרב זצ"ל: יום אחד התפללתי בבית כנסת "טוויג" והגיע להתפלל שם חתן בר מצווה. אביו היה לבוש בהידור מכף רגל ועד ראש - חליפה יפה, עניבה חדשה ונעליים מצוחצחות. והנה הוא מוציא טלית ממשי קרועה, בלויה ומלוכלכת ומתעטף בה. אני אמרתי בליבי: "לנעליים שלו הוא דואג שיהיו מצוחצחות אבל על טלית לא?!"

אחר כך חשבתי לעצמי: "מדוע אני מלמד עליו טלית חדשה והנחתיה על השולחן, ומרוב המהירות חובה? ! אלמד עליו זכות. שמא אתמול בערב הוא הכין את הטלית החדשה, קם בבוקר ומחמת המהירות

התבלבל ולקח את הטלית הישנה, וכשהוא בא לבית הכנסת והרגיש בטעותו אמר בליבו: 'אע"פ שכל בגדיי חדשים ויפים אלבש את הטלית הזו'. בעוד אני חושב עליו, לא שמתי לב שאני גם מסתכל עליו, והוא ניגש אלי ואומר לי: "מדוע כבוד הרב מסתכל עלי? אמרתי לו מה שחשבתי בליבי, והוא אמר לי: "אכן כך היה, קניתי

את הטלית החדשה, קם בבוקר ומחמת המהירות

"מצינו ש- איסור הדם נזכר בתורה שבע פעמים וכן דרך התורה בדברים החמורים להזכירם פעמים רבות- פעניין השבת שהיא שקולה כנגד כל המצוות והיא נזכרת בתורה י"ב פעמים, וכן יציאת מצרים נזכר בתורה חמישים פעם"

~ רמב"מ ~

ברכה וקללה

"ראה אזוכי זותן לפניכם היום וברכה וקללה" (י"א, כ"ו)

האמורות בהר גריזים ובהר עיבל (רש"י)

אשה חשה מפני שלש תורת אלהי (ראשונה). מכאן שלא כל מה שנראה לנו קללה זהו נכון, למתבונן במבט ובראיה נכונה יכול למצוא בו את הברכה.

כקללה אפילו דבר שנראה בחיזוניתו כברכה- הדברים תלויים בראייתך.

דוגמא נוספת ניתן לראות במסכת מועד קטן במעשה ברשב"י ששלח את בנו לר' יונתן בן עמסי ור' יהודה בן גרים שיברכו אותו (שלש צורה וחכאם וגזאם הם). כשהלך אצלם אמרו לו: "הי רצון שתורע ולא תקצור, שתביא סוורה ולא תוכל לברכה, ויזרב ביתך, ויתקיים אושפיזך, ויבלבל שולחןך, ולא תראה שנה זודשה". כשבא אצל אביו אמר לו: "לא די שלא ברכו אותי, אלא- שציערו אותי!". אמר לו אביו: "כל אלה ברכות, ובוא אפרש לך מה שאמרו: ש-הודע ולא תקצור"- פירוש, שתוליד בנים ולא ימותו. ו-"זורב ביתך"- פירוש, יחרב בית הקברות שלך שהוא למעשה הבית הנצחי שלך, ז"א- שלא תמות. ו-"יתקיים אושפיזך"- שבעולם הזה אתה אורח, והתכוונו לברכך שתחיה לאורך ימים. "יבלבל שולחןך"- בהרבה בנים ובנות. "לא תראה שנה זודשה"- שלא תמות אשתך ותיקח חדשה" (שלש תצרכי שלש)

"ראה"- התבונן בשכלך, אפשר לראות את כל הדברים הנעשים תחת השמים כברכה וקללה, תלוי בראייתך שלך. אתה הוא שיכול לראות את הדבר כברכה, ואותו דבר לראותו כקללה.

מסופר על הגר"ח זוננפלד זצ"ל שבאחת מסמטאות ירושלים זרק עליו ערבי אחד קליפות מתפוז שאכל. הסתכל עליו הרב ואמר לו: "תודה רבה". שאלו הערבי בתמיהה על תשובתו: "מה אמרת?!" ענה לו שוב: "תודה". "מה תודה שייך פה?" שאל הערבי כאינו מבין. בניחות הדעת הסביר לו הרב: "הבן, אם היה בידך דבר אחר, קשיח יותר כמו כגון מקל, אבן או ברזל כלום היית מהסס מלזרוק זאת?! על כן אמרתי תודה שהיה זה בסך הכול קליפות תפוז וקצת התלכלכתי".

"בטח אלי ה בכל ליבך ואל בינתך אל תשעו" (משלי ג'ה)

חידת השבוע
העיר שכמ
איזה כינוי ניתן בפדרשתנו לעיר שכמ?

ז"ן אדם אחיני

שו"ת - הרב אבינר

ע: האם אותר י' אטוב כס' מאבא שלי ידע בהירור שהוא גנב שהרי גנב מן הגנב פטור מן הכפל, אך לא מעצם התשלום, וזו עבירה לגנוב ממנו.

ע: האם אותר אהשתמש במכסא מכו"ף שקיבלתי? מה אעשות איתו?

ת: אסור, זה גזל. אין מה לעשות איתו.

ע: מי שקיבל בחוץ לארץ מכתב עם בול לא שחתם, האם חייב לקורעו, הרי אין בין החזרת אביה לזו?

ת: חייב מדין דינא דמכותא דינא, שמקבל שירות זה תמורת תשלום.

גדולתו של הרב שראה בניזיון זה ברכה והעלה- "ראה" אנוכי נותן לפניכם היום "ברכה וקללה" ע"י הסתכלות נכונה אפשר לראות הכול כברכה, אפילו דבר שנראה כקללה, ומאידך אפשר גם לראות

עיונים בספר דינאל

פרק י"ב - עמ"ב באחרית הימים

שבע שבועות התחלנו ללמוד שבאותה תקופה של אחרית הימים "ישנו אדמת עפר יקינו" (יקומו לתחייה).

בזמננו יש מוות בגלל חטאו של האדם הראשון לפני שהאדם הראשון חטא הוא היה אמור לחיות חיי נצח, לכן, הקב"ה הזהיר אותו "אל תאכל מעץ הדעת", מכיוון שעץ הדעת היא הייתה מצווה שכללה בתוכה את כל תרי"ג מצוות. בזמן אדם הראשון הכול היה מרוכז: הזמן היה מרוכז והקביל לתקופה ארוכה אצלנו, נשמות אדם וחיה היו מרוכזות (שכללו את כל הנשמות שבתורה אצל מהם) ועוד...

הקב"ה אמר לו שיהיה לא לאכול מהעץ כי אם הוא יאכל - מות תמות, לא מהיבט של איום, אלא מהיבט של אהבה, עצם זה שהאדם יאכל מעץ הדעת זה יגרום לנוק גדול בעולם, לחושך, לכלוך רוחני כ"כ גדול עד שכדי להיטהר ממנו הקב"ה יצטרך להתיר את האדם הראשון ולבנות אותו בחזרה בתחיית המתים, לכן, אומי לו הקב"ה שלא יאכל מעץ הדעת ויעמוד בניסיון עד שתגיע השבת ובאמת אם היה האדם עומד בניסיון ביום שישי עד כניסת שבת כל האנושות הייתה קופצת לימות המשיח, היינו נולדים בימות המשיח, לא היה מוות וסבל בעולם, כי כל המטרה שהקב"ה ברא את האדם היא שהאדם יבנה את עולמו הרוחני ויקבל את שכרו בהתאם למעשיו... באיפה חטא אדם הראשון והשכר על האות נמשך בעש"ה בסבסו האל...

בין עם ישראל ליתר העמים. הנס הבלתי נתפס של הקמת מדינת ישראל לפני 60 שנה, לאחר שאלפיים שנה לא הייתה כאן ישות מדינית של ממש, גורמת לנו, אם חושבים על כך קצת, לקבל פרופורציות אחרות. מה הקיום הלא נורמאלי הזה אומר לנו? איך אפשר להסביר את התופעה הזאת? עם ישראל נולד עם תפקיד. התפקיד הוא לפרסם בעולם את האמונה בה' אחד, לא רק בדיבורים אלא בחיים ממש. "עם זו יצרתנו וזה תהלתנו וסגודנו". את נצחיותנו אנחנו שואבים מהתפקיד שהוטל עלינו. כל עוד לא נשלים את התפקיד - עם ישראל חייב "להישאר בתמונה". במילים אחרות: הקב"ה שלח אותנו להיות שליחיו בעולם. שגרירים נאמנים להביא את דבר ה' לכל העמים. מהתפקיד הזה אנחנו יונקים את הקשר לנצח. עמים רבים קמו וביצעו תפקיד מסוים: פיתחו את החכמה האנושית, את הטכנולוגיה, היופי, ועוד. לאחר שהם סיימו, הסתיימה גם הקדנציה שלהם. התפקיד הזה עדיין לא הגיע למימוש המלא. דרך ההבנה הזאת ננסה להבין מה סיבות הייסורים הרבים שזימן ה' לעמנו במהלך ההיסטוריה, על מה ולמה באו עלינו הגלויות, ואיך כל זה נוגע אלינו באופן אישי.

ענתודה יהושלים
שיתקבצו בתוכה
כל הגוים
וכל הממלכות
(אבות דרבי נתן פרק ל"ח)
זכות הלימוד בעלון לרפואת
לאה בת יפה הי"ו

פינת ההלכה

מלאכת בורר

עלי חסה: מותר לתלוש את עלי החסה הרקובים החיצוניים המחוברים לקלה, כדי להגיע לעלים הפנימיים הטובים ולאוכלם לאלתר.

גרעיני אבטיח ומילון: מותר להוציא את גרעיני האבטיח והמילון, כדי לאוכלם לאלתר.

ספרים-בגדים-כלים: כשם שיש איסור בורר במאכלים, כך יש איסור בורר בספרים, בגדים או כלים המעורבים יחד, ולכן צריך לקחת את החפץ הנערך לו, ולהשאיר את החפץ שאינו צריך.

מתוך מדרשי תנ"ך

פינת האמונה

גאולת עם ישראל

בשכונות הקרובים נתייחס בכיבוד סוגיית גאולת עמנו!
ננסה להבין- מתי ג'י' המשיח?
מהם א'ז' הגאולה? באיזה א'ז' אנו נמצאים כיום?
עם הנצח- "עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה"

המשפט הזה, דורש גם הבנה. אנחנו באמת שייכים לעם שמבחינה היסטורית אין לו תקדים. "נצח ושדאל לא ישקד ולא ינחם כי לא אדם הוא להנחם" במילים הללו שאמר שמואל הנביא למלך שאול, הגדיר את תופעת הטבע, או יותר נכון העל-טבע, שנקראת "עם ישראל".

אנחנו פותחים מהדורת חדשות, שומעים דיווח על יחסי מדינת ישראל עם אמריקה או טורקיה ולפעמים שוכחים קצת את העובדות ההיסטוריות: אין עוד עם שיכולת השרידות שלו גבוהה כמו העם שלנו, **אין באופק הבינלאומי עם שההיסטוריה שלו עתיקה כמו ההיסטוריה של עם ישראל.**

אימפריות עלו ונפלו, מלכים מלכו והתרסקו, עמים התפזרו על כל רחבי הגלובוס, התערבבו ונעלמו. יוון של היום איננה מזכירה אפילו את האימפריה היוונית הקדומה, ממלכת בבל האימתנית שהחריבה את בית המקדש היא עיראק שכיום אין כל זכר לעוצמה שהייתה לה בעבר. כל אלה דוגמאות קטנות בלבד לשוני המהותי

משובצים

1. מהפסוק: "וסיתם מן הייך...ללכת אחרי אלוקים אחרים" (י"א, כ"ח).
2. משבח בניו מהרבה אבנים. ואילו מצבה עשויה מאבן אחת באבא!
3. ביכורים.
4. מנחה = ש"ה. נחלה = ירושלים.

שאלות מהפרשה

1. מאיזה פסוק לומדים את הכלל: "המזדה בעבודת כוכבים ככופר בתורה כולה?"
2. "זניתצתם את מזבחותם ושיזרתם את מצבתם". מה ההבדל בין מזבח למצבה?
3. "והבאתם שמה...את תרומת ידכם" (י"ב, ו'). למה הכוונה?
4. כיצד מפרש רש"י את המילים: "מנחה ונחלה"?